

“ମିଠେ ବଜେ:—ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କର ତେବେ ମୁଖମଣ୍ଡଳ ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ରହିବ, ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗ ମଧ୍ୟ ମିଳିବାକୁ ଲାଗିବ ତେଣୁ କେବେ ବି ଝାଉଁଳି ପଡିବ ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ଇଶ୍ଵରୀୟ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଜୀବନ କେଉଁ ନିଶାରେ ବା ଖୁସିରେ ବିତାଇବାକୁ ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- ସଦା ସର୍ବଦା ଏହି ନିଶା ରହୁ ଯେ ଆମେ ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ରାଜକୁମାର-ରାଜକୁମାରୀ ହେବୁ ତେଣୁ ଏହି ଜୀବନକୁ ହସି-ଖେଳି, ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ କରି ବିତାଇବାକୁ ହେବ । ସର୍ବଦା ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇ ଫୁଲ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଥାଅ । ଏହା ହେଉଛି ରାଜକୁମାର-ରାଜକୁମାରୀ ହେବାର କଲେଜ । ଏଠାରେ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ପଢ଼ାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ହେବ, ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରିବାକୁ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ରାଜା ହୋଇପାରିବ । ବାବା ତ ବିଦ୍ଵାନ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କର ପଢ଼ିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

ଗୀତ:- ବଚପନ କେ ଦିନ ଭୁଲା ନ ଦେନା....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହି ଗୀତ କେବଳ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଯଦିଓ ଏହା ସିନେମାର ଗୀତ କିନ୍ତୁ କିଛି ଗୀତ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ । ଯେଉଁମାନେ ସୁପ୍ରତ ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିବା ସମୟରେ ତାର ଅର୍ଥକୁ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିଥାନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୋର ସ୍ନେହୀ ପିଲାମାନେ, କାହିଁକି ନା ତୁମେ ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ । ଯେତେବେଳେ ସନ୍ତାନ ହେବ ସେତେବେଳେ ପିତାଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମଧ୍ୟ ମନେ ରହିବ । ଯଦି ସନ୍ତାନ ହୋଇନାହିଁ ତେବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡିବ । ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛି ଯେ ଆମେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନେବୁ । ଏହା ହେଉଛି ରାଜଯୋଗ, ପ୍ରଜା ଯୋଗ ନୁହେଁ । ଆମେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ରାଜକୁମାର ରାଜକୁମାରୀ ହେବୁ । ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ ବାକି ଯେଉଁ ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ଅଛନ୍ତି ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ଜଣଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଦ୍ଵିତୀୟ କେହି ମନେ ନ ପଡନ୍ତୁ । ଦେହ ମଧ୍ୟ ମନେ ନ ପଡୁ । ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ଛାଡି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବାଦ୍ଵାରା ହିଁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ସଂକଳ୍ପ-ବିକଳ୍ପ ଆସୁଛି ଓ ଉତ୍ତାନ ବଦଳରେ ପତନ ହେଉଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ କରି ଚାଲିଲେ ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତମୁଖ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ରହିବ । ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଲେ ଆତ୍ମା ଫୁଲ ଝାଉଁଳିଯିବ । ପିଲାମାନେ ସାହସ ରଖିଲେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସାହାଯ୍ୟ ମିଳିବ । ଯଦି ସନ୍ତାନ ହୋଇ ନାହିଁ ତେବେ ବାବା କେଉଁ କଥାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ ? କାରଣ ତାଙ୍କର ମାଁ ବାପା ହେଉଛି ମାୟା ରାବଣ, ତେଣୁ ରାବଣ ଠାରୁ ସାହାଯ୍ୟ ମିଳିବ ତଳକୁ ଖସିବା ପାଇଁ । ତେଣୁ ଏହି ଗୀତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତିଆରି ହୋଇଛି- ବଚପନ କେ ଦିନ ଭୁଲା ନ ଦେନା... । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ଯଦି ଯାଦ କରିବ ନାହିଁ ତେବେ ଆଜି ହସିବ କାଲି ପୁଣି କାନ୍ଦିବାକୁ ହେବ । ଯାଦ କରିଲେ ସଦା ହର୍ଷିତମୁଖ ରହିବ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଏକମାତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ର ହେଉଛି ଗୀତା, ଯେଉଁଥିରେ କିଛି-କିଛି ଅକ୍ଷର ଠିକ୍ ଅଛି । ସେଥିରେ ଲେଖାଯାଇଛି ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମିରେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କଲେ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଯିବ । ପରନ୍ତୁ ଏଥିରେ ହିଂସକ ଯୁଦ୍ଧର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶକ୍ତି ନେଇ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ସ୍ଵର୍ଗର ମାଲିକ ହେବ । ସେମାନେ ପୁଣି ସ୍ଥଳ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ଆଦି ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ କଟାରୀ, ଜ୍ଞାନବାଣ ଅକ୍ଷର ଶୁଣିଛନ୍ତି ତେଣୁ ସ୍ଥଳରେ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର କଥା । ବାକି ଏତେ ଭୁଜା ଆଦି ତ କାହାର ନଥାଏ । ତେଣୁ ଏହା ହେଉଛି ଯୁଦ୍ଧସ୍ଥଳ । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଶକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିଲେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନେ ପଡିବ । ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନେଇଥାନ୍ତି । ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବେ ନାହିଁ ତ ପ୍ରଜା ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ହେଉଛି ରାଜଯୋଗ, ପ୍ରଜାଯୋଗ ନୁହେଁ । ଏହି କଥା ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ଏହି ସାଧାରଣ ଶରୀରର ଆଧାର ନେଇ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ପ୍ରକୃତିର ଆଧାର ନେବା ବ୍ୟତୀତ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗ କିପରି ଶିଖାଇବି ? ଆତ୍ମା ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କଲେ କୌଣସି କଥାବାକି କରିପାରିବ

ନାହିଁ । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଶରୀର ଧାରଣ କରେ, ଶରୀର ଟିକିଏ ବଡ଼ ହୋଇ ମାତୃଗର୍ଭରୁ ବାହାରକୁ ଆସେ ତେବେ ପିଲାଟି ବୁଦ୍ଧି ଖୋଲିଥାଏ । ଛୋଟ ପିଲା ତ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କଠାରେ ବିକାର ନଥାଏ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ସିଦ୍ଧି ଚଢ଼ିଥା'ନ୍ତି ପୁଣି ଓହ୍ଲାଇଥା'ନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ହୋଇ ପୁଣି ପବିତ୍ର ହୁଅନ୍ତି । ନିଜ ଜୀବନକୁ ବୁଝିପାରନ୍ତି । ଛୋଟ ପିଲା ତ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ଛୋଟ ପିଲା ଏବଂ ମହାତ୍ମା ଏକ ସମାନ ହୋଇଥାନ୍ତି । ତେବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଏହି ଶରୀର ତ୍ୟାଗକରି ଆମେ ରାଜକୁମାର-ରାଜକୁମାରୀ ହେବୁ । ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ହିଁ ହୋଇଥିଲୁ, ଏବେ ପୁଣି ହେବୁ । ଏପରି ଏପରି ବିଚାର ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀଙ୍କର ଆସିଥାଏ । ଏସବୁ ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବ ଯେଉଁମାନେ ସନ୍ତାନ ହୋଇଥିବେ ଏବଂ ବିଶ୍ୱସ୍ତ, ଆଜ୍ଞାକାରୀ ହୋଇ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଥିବେ । ନହେଲେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପଦ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଶିକ୍ଷକ ତ ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ପଢ଼ିଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ କି ସେ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି ପୁଣି ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ନା, ଶିକ୍ଷକ ତ ଜ୍ଞାନରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ନଲେଜଫୁଲ କୁହାଯାଏ । ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଆଉ କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବା ଦରକାର ଯେ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପିତା । ଯଦି କାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତେବେ ମନ ଆନ୍ଦୋଳିତ ହେବ । ଜଣାପଡ଼େ ନାହିଁ, ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ଚାଲିପାରିବେ କି ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କ କୋଳକୁ ଆସିବ ତେବେ ଏହି ବିକାରର ବେମାରି ଆହୁରି ଜୋରରେ ବାହାରିବ । ବୈଦ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି— ବେମାରୀ ଜୋରରେ ବାହାରିବ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ସନ୍ତାନ ହେଲେ ଦେହ-ଅଭିମାନର ଏବଂ କାମ-କ୍ରୋଧ ଆଦିର ବେମାରି ବଢ଼ିବ । ନହେଲେ ପରୀକ୍ଷା କିପରି ହେବ ? କେଉଁଠି ଯଦି ଦୃଢ଼ ଆସୁଛି ତେବେ ପଚାର । ତୁମେ ବଳବାନ ହେଉଛ ତେଣୁ ମାୟା ତୁମକୁ ଅଧିକ ଧରାଶାୟୀ କରିଦେଉଛି । ତୁମେ ବକ୍ସିଙ୍ଗ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଷ୍ଟିଯୁଦ୍ଧରେ ଅଛ । ଯେଉଁମାନେ ସନ୍ତାନ ହୋଇନାହାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବକ୍ସିଙ୍ଗ୍ କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ନିଜର ହିଁ ସଂକଳ୍ପ-ବିକଳରେ ବୁଡ଼ି ରହିଛନ୍ତି, ନା ସେମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ସାହାଯ୍ୟ ମିଳିଥାଏ । ବାବା ବୁଝୁଛନ୍ତି— ଯଦି ମମ୍ମା-ବାବା କହୁଛ ତେବେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ପୁଣି ସନ୍ତାନ ହେଲେ ହୃଦୟରେ ପକ୍କା ହୋଇଯାଏ ଯେ ଇଏ ଆମର ଆତ୍ମିକ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ବାକି ଏହା ହେଉଛି ଯୁଦ୍ଧସ୍ଥଳ, ଏଥିରେ ଡର ନାହିଁ ଯେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କରେ ରହି ପାରିବୁ ନା ନାହିଁ ? ଏହାକୁ କମଜୋର କୁହାଯାଏ । ଏଥିରେ ତୁମକୁ ସିଂହ ଭଳି ପରାକ୍ରମୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ପାଇଁ ଭଲ ମତ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଦରକାର । ବହୁତ ପିଲା ନିଜର ଅବସ୍ଥା ଲେଖି ପଠାଇଥାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍ ଦେବାକୁ ହେବ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଲୁଚାଇ ପାର କିନ୍ତୁ ଶିବବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ କିଛି ଲୁଚାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ଲୁଚାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ କିଛି ଲୁଚି ପାରିବ ନାହିଁ । ଭଲର ଫଳ ଭଲ, ମନ୍ଦର ଫଳ ମନ୍ଦ ହୋଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାରେ ତ ସବୁ ଭଲ ହିଁ ଭଲ ହେବ । ଭଲ-ମନ୍ଦ, ପାପ-ପୁଣ୍ୟ ଏଠାରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ସେଠାରେ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ ମଧ୍ୟ କରାଯାଏ ନାହିଁ । ତାହା ତ ପ୍ରାରମ୍ଭ ହିଁ ଅଟେ । ଏଠାରେ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପଣ ହେଉଛେ ତେଣୁ ବାବା ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ପ୍ରତିଦାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଯଦି ଓଲଟା କାମ କରିବ ତେବେ ବାବାଙ୍କ ନାମ ବଦନାମ କରିବ ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ରୂପ-ବସନ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗୀ-ଜ୍ଞାନୀ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ଆମକୁ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଇବାକୁ ହେବ । ସତ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ହିଁ ସତ୍ୟ ଗୀତା ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ । ଆଉ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରର କଥା ନାହିଁ । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଗୀତା । ବାକି ସବୁ ତା'ର ରଚନା ଅଟନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କାହାର କଲ୍ୟାଣ ହୁଏ ନାହିଁ । ମୋ ସହିତ କେହି ମିଶିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ମୁଁ ହିଁ ଆସି ପୁଣି ସହଜ ଜ୍ଞାନ, ସହଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ସର୍ବ ଶାସ୍ତ୍ରମୟୀ ଶିରୋମଣୀ ହେଉଛି ଗୀତା, ଏହି ସତ୍ୟ ଗୀତା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଳିଥାଏ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଗୀତା ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଳିଛି, ଗୀତାର ମଧ୍ୟ ପିତା ଯିଏକି ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି, ସେ ନିଜେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାକି ଗୀତା ଶାସ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଳିବ ନାହିଁ । ରଚୟିତା ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ, ବାକି ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କର ରଚନା । ପ୍ରଥମ ନୟନ ଶାସ୍ତ୍ର ହେଉଛି ଗୀତା ତେଣୁ ପଛରେ ଯେଉଁ ଶାସ୍ତ୍ର ସବୁ ତିଆରି ହୋଇଛି ତାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଳିବ ନାହିଁ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ମୁଖରେ ହିଁ ମିଳୁଛି । ମୁକ୍ତିର ବର୍ଷା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମିଳିବାର ଅଛି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରି ଯିବାକୁ ହେବ । ବାକି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଳିଥାଏ, ତେଣୁ ଯିଏ

ଯେତେ ପଡ଼ିପାରିବ । ବାବା ସମ୍ମୁଖରେ ପଡ଼ାଉଛନ୍ତି । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଶ୍ଚୟ ନାହିଁ ଯେ କିଏ ପଡ଼ାଉଛନ୍ତି ତେବେ ବୁଝିବେ କ'ଣ ? କ'ଣ ବା ପ୍ରାପ୍ତି କରିପାରିବେ ? ପୁଣି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଜ୍ଞାନର ତ ବିନାଶ ହେବ ନାହିଁ । ଯେତିକି ସୁଖ ମିଳିବ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସୁଖ ଦେବେ । ପ୍ରଜା ତିଆରି କରିବେ ତ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ରାଜା ହୋଇଯିବେ ।

ଆମର ଏହା ହେଉଛି ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଜୀବନ । ହସି-ଖେଳି, ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ କରି ଆମେ ଯାଇ ରାଜକୁମାର ହେବା । ଛାତ୍ର ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଆମେ ରାଜକୁମାର ହେବୁ ତେଣୁ ଖୁସିର ପାରଦ ଚଢ଼ିଥାଏ । ଏହା ତ ରାଜକୁମାର-ରାଜକୁମାରୀ ହେବାର କଲେଜ ଅଟେ । ସେଠାରେ ରାଜକୁମାର-ରାଜକୁମାରୀଙ୍କର ଅଲଗା କଲେଜ ହୋଇଥାଏ । ବିମାନରେ ଚଢ଼ି କଲେଜକୁ ଯା'ନ୍ତି । ବିମାନ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତିରୋଧ କ୍ଷମ ହୋଇଥାଏ, କେବେ ଭାଙ୍ଗିବ ନାହିଁ । କେବେ କୌଣସି ପ୍ରକାରରେ ଦୁର୍ଘଟଣା ହେବ ହିଁ ନାହିଁ । ଏହା ସବୁ ବୁଝିବାର କଥା । ପ୍ରଥମତଃ ବାବାଙ୍କଠାରେ ପୂରା ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଦ୍ଵିତୀୟରେ ସମସ୍ତ ସମାଚାର ବାବାଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ କି କିଏ-କିଏ କିଠାରୁ କତି ହୋଇଛନ୍ତି ? ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପୂରା ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଚିତର ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇପାରିବେ । ଉଁଚାଧିକାରୀ ହୋଇ ଫୁଲ ହେବାର କିଏ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ? କିଠାରୁ କତି ତ ହୋଇଛନ୍ତି ପୁଣି ଫୁଲ ସେତେବେଳେ ହେବ ଯେତେବେଳେ ସନ୍ତାନ ରୂପେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପିତ ହେବେ । ନହେଲେ କତିରୁ କତି ହୋଇ ରହିଯିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଜାରେ ଆସିଯିବେ । ଏବେ ଯିଏ ଯେପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ, ସେପରି ପଦ ପାଇବେ । ଏପରି ନୁହେଁ, ଜଣେ ଦୌଡ଼ିଲେ ଆମେ ତାଙ୍କ ଲାଞ୍ଜ ଧରିନେବୁ । ଭାରତବାସୀ ଏହିପରି ବୁଝିଥା'ନ୍ତି । ପରବ୍ରୁ ଲାଞ୍ଜ ଧରିବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ, ଯିଏ କରିବ ସିଏ ପାଇବ । ଯିଏ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ, ୨୧ ପିଢ଼ି ତାଙ୍କର ପ୍ରାରମ୍ଭ ଜମା ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବୁଢ଼ା ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବେ, ପରବ୍ରୁ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହେବ ନାହିଁ । କେତେ ଓଜନଦାର ପଦ ମିଳୁଛି । ବାବା ବୁଝିଯାନ୍ତି ଯାଙ୍କର ଭାଗ୍ୟ ଖୋଲିଛି, ଉଁଚାଧିକାରୀ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ବାବାଙ୍କୁ ଜଣାଇଥା'ନ୍ତି, ବାବା ଏହି ଏହି ସମସ୍ୟା ଆସୁଛି, ଏହା ହେଉଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ପୋତାମେଲ୍ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଏତେ ପରିଶ୍ରମ ଆଉ କୌଣସି ସତ୍ସଙ୍ଗରେ ହୁଏ ନାହିଁ । ବାବା ତ ଛୋଟ ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସନ୍ଦେଶ ଆଣିବା ନିମନ୍ତେ ବତନକୁ ପଠାଇଥା'ନ୍ତି । ଯୁଦ୍ଧରେ ବାଁ ନେବାବାଲା ମଧ୍ୟ ଦରକାର ନା । ଏହା ହେଉଛି ଯୁଦ୍ଧଭୂମି । ଏଠାରେ ତୁମେ ସମ୍ମୁଖରେ ଶୁଣୁଛ ତେଣୁ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗୁଛି, ମନ ଖୁସି ହୋଇଯାଉଛି । ବାହାରକୁ ଗଲେ ବଗୁଲାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମିଶିବା ଦ୍ଵାରା ଖୁସି ହଜିଯାଇଥାଏ । ସେଠାରେ ମାୟାର ଧୂଳି ରହିଛି ନା ତେଣୁ ପକ୍ଷୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବାବା କେତେ ସ୍ନେହରେ ପଡ଼ାଉଛନ୍ତି, କେତେ ସୁବିଧା ଦେଉଛନ୍ତି । ଏପରି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯିଏ ଭଲ ଭଲ କହି ନିଜେ ରହିଯାନ୍ତି, କେହି କୋଟିକରେ ଗୋଟିଏ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଜ୍ଞାନର ନିଶା ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଯେପରି ମଦର ନିଶା ଚଢ଼ିଥାଏ ନା । କେହି ଯଦି ଦେବାଳିଆ ହୋଇ ମଦପିଇ ଦିଅନ୍ତି, ଜୋରରେ ନିଶା ହୋଇଯାଏ ତେବେ ଭାବନ୍ତି ମୁଁ ରାଜାଙ୍କର ରାଜା ଅଟେ । ଏଠାରେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିଦିନ ଜ୍ଞାନ ଅନୁଭବର ପିଆଲା (ସୁରା ଇତ୍ୟାଦି ପାନ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିବା ଲମ୍ବା ନାଡ଼ ଥିବା କପ୍) ମିଳୁଛି । ପ୍ରତିଦିନ ଧାରଣା କରିବା ପାଇଁ ପଏଂଟ୍ ଏପରି ମିଳୁଛି ଯାହାକି ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ହିଁ ଖୋଲିଯାଉଛି ସେଥିପାଇଁ କିପରି ବି ହେଉ ମୁରଲୀ ପଡ଼ିବାର ଅଛି । ଯେପରି ଗୀତା ପ୍ରତିଦିନ ପଡ଼ିଥାନ୍ତି ନା । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଦିନ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପାଠ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ । ପଚାରିବା ଦରକାର ଯେ ମୋର ଉନ୍ନତି ହେଉନାହିଁ, କାରଣ କ'ଣ ? ଆସି ବୁଝିଯିବା ଦରକାର । ସେହିମାନେ ହିଁ ଆସିବେ ଯାହାଙ୍କର ପୁରା ନିଶ୍ଚୟ ରହିଥିବ କି ସିଏ ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ, ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛି— ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ହେବା ପାଇଁ । ନିଶ୍ଚୟ ଅର୍ଥାତ୍ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ଵାସ, ସେଥିରେ ଶତକଡ଼ା ନଥାଏ । ବାବା ଜଣେ, ତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଳୁଛି । ଏଠାରେ ହଜାର ହଜାର ପଢ଼ୁଛନ୍ତି ପୁଣି ବି କହୁଛ ନିଶ୍ଚୟ କିପରି କରିବୁ ? ଏଭଳି କହୁଥିବା ଆମ୍ଭକୁ ଭାଗ୍ୟହୀନ କୁହାଯାଏ । ଭାଗ୍ୟବାନ ସିଏ ଯିଏ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିବେ ଓ ମାନିବେ । କେହି ରାଜା ଯଦି କହିବେ ଆମ କୋଲର ସନ୍ତାନ ହୁଅ ତେବେ କୋଲକୁ ଯିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଯାଇଥାଏ ନା । ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ କି ନିଶ୍ଚୟ କିପରି ହେବ ? ଏହା ହେଉଛି ରାଜଯୋଗ । ବାବା ତ ସ୍ଵର୍ଗର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ସ୍ଵର୍ଗର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ଯଦି

ନିଶ୍ଚୟ ହେଉ ନାହିଁ, ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ଆଉ କେହି କଣ କରିପାରିବେ ? ନ ମାନିଲେ ପୁଣି ପୁରୁଷାର୍ଥ କିପରି କରିବେ ? ତେଣୁ ସିଏ ଛୋଟେଇ ଛୋଟେଇ ଚାଲିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ତାକୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କୁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ସ୍ୱର୍ଗର ବର୍ଷା ମିଳୁଛି । ଦେବତା ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ଥା'ନ୍ତି । କଳିଯୁଗରେ ତ ରାଜ୍ୟପଦ ନାହିଁ । ପ୍ରଜାଙ୍କର ପ୍ରଜା ଉପରେ ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଏହା ପଡିତ ଦୁନିଆ ଅଟେ ତେଣୁ ତାକୁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ବାବା କରିବେ ନାହିଁ ତ କିଏ କରିବ ? ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତ ବୁଝିବେ ନାହିଁ । ଏହା ତ ବିଲକୁଲ୍ ସହଜ ବୁଝିବାର କଥା । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଏହି ରାଜ୍ୟପଦର ପ୍ରାରବ୍ଧ କେବେ ପାଇଲେ ? ନିଶ୍ଚିତ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର କର୍ମ ଅଟେ ତେଣୁ ପ୍ରାରବ୍ଧ ପାଇଲେ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ଥିଲେ, ଏବେ ନର୍କ ଅଟେ ତେଣୁ ଏଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ଅଥବା ରାଜଯୋଗ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାପାନ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ଅଟେ । ବାବା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଦ୍ଵାପରରେ କଣ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବେ । ଦ୍ଵାପର ପରେ କ'ଣ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆସିବ । ଏଠାରେ ତ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିକରି ଯାଉଛନ୍ତି । ବାହାରକୁ ଗଲେ ଖାଲି ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଯେପରି ତବାରେ ଖପରା ରହିଥାଏ, ରତ୍ନ ବାହାରିଯାଏ । ଯଦି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ ପୁଣି ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେଲେ ତେବେ ଖଲାସ । ବୁଦ୍ଧିରୁ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଖାଲି ହୋଇଯାଏ । ଏପରି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଲେଖିଥା'ନ୍ତି— ବାବା, କଷ୍ଟ କରି-କରି ଆଜି ପୁଣି ତଳକୁ ଖସିଗଲି । ଖସିଗଲ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜକୁ ଏବଂ କୁଳକୁ କଳଙ୍କ ଲଗାଇଲ, ଭାଗ୍ୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣହେବ ଲଗାଇଲ । ଘରେ ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଏପରି ଅକର୍ମ୍ୟ କରନ୍ତି ତେବେ କୁହାଯାଏ ଏପରି ପିଲା ମରିଗଲେ ଭଲ । ତେଣୁ ଏହି ବେହଦର ପିତା କହୁଛନ୍ତି କୁଳ କଳଙ୍କିତ ହୁଅ ନାହିଁ । ଯଦି ବିକାରର ଦାନ ଦେଇ ପୁନର୍ବାର ଫେରସ୍ତ ନେଲେ ତେବେ ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି, ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ମାୟାର ଚୋଟ ଲାଗୁଛି ତ ପୁଣି ସଜାଗ ହୋଇଯାଅ । ବାରମ୍ବାର ଆଘାତ ଖାଇଲେ ହାରିଯାଇ ବେହୋସ ହୋଇଯିବ । ବାବା ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପରନ୍ତୁ କେହି ରହିଲେ ତ । ମାୟା ବଡ଼ ତାନ୍ତ୍ର ଅଟେ । ପବିତ୍ରତାର ପ୍ରଣ କରିଛ, ପୁଣି ଯଦି ତଳକୁ ଖସିଲେ ତେବେ ଚୋଟ ବହୁତ ଜୋରରେ ଲାଗିବ । ପବିତ୍ରତା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ନୌକା ପାର ହୋଇଥାଏ । ପବିତ୍ରତା ଥିଲା ତେଣୁ ଭାରତର ଭାଗ୍ୟ ଚମକି ଥିଲା । ଏବେ ତ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ହୋଇଯାଇଛି । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ଏହି ଯୁଦ୍ଧସ୍ଥଳରେ ରହି ଭୟ କରିବାର ନାହିଁ, ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ନେବାର ଅଛି । ବଫାଦାର ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ଵସ୍ତ ଏବଂ ଫରମାନବରଦାର ଅର୍ଥାତ୍ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ହୋଇ ଶ୍ରୀମତ୍ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବାର ଅଛି ।
- (୨) ଆତ୍ମିକ ନିଶାରେ ରହିବାକୁ ହେଲେ ପିଆଲା ଭରା ଜ୍ଞାନର ଅମୃତ ପ୍ରତିଦିନ ପାନ କରିବାକୁ ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁରଲୀ ପ୍ରତିଦିନ ପଢିବାକୁ ପଡିବ । ତା' ସହିତ ଭାଗ୍ୟବାନ ହେବାକୁ ହେଲେ ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି କେବେ ବି ସଂଶୟ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ବରଦାନ:- ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତି ଆଧାରରେ ବିଶ୍ଵକୁ ଶାନ୍ତ କରୁଥିବା ଆତ୍ମିକ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ ।

ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତିର ଆଧାର ହେଲା ନିଜର ଶୁଦ୍ଧ ସଂକଳ୍ପ, ଶୁଭଭାବନା ଓ ନୟନର ଭାଷା । ଯେପରି ମୁଖର ଭାଷା ଦ୍ଵାରା ବାବାଙ୍କର ବା ରଚନାର ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ପରିଚୟ ଦେଉଛ ସେହିପରି ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତି ଆଧାରରେ ନୟନର ଭାଷା ଦ୍ଵାରା ବାବାଙ୍କର ଅନୁଭୂତି କରାଇପାରିବ । ତେବେ ସ୍ଥୁଳ ସେବାର ସାଧନଠାରୁ ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତି ଅତିଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ । ଆତ୍ମିକ ସେନାବାହିନୀର ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଅସ୍ତ୍ର-ଶସ୍ତ୍ର ଯାହା ସାହାଯ୍ୟରେ ତୁମେମାନେ ଅଶାନ୍ତ ବିଶ୍ଵକୁ ଶାନ୍ତ କରିପାରିବ ।

ସ୍ନେହାମାନ:- ନିଜେ ନିର୍ବିଘ୍ନ ରହିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ ନିର୍ବିଘ୍ନ କରିବା- ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ସେବାର ପ୍ରମାଣ ।